

φή του είναι Λατινιστί. Τὸ εὔρον ἐν τῇ Δημ. Αὐτ. Βιβλ. τῆς Πετροπόλεως.

(56) — Παστὼρ Φίδος, ἤγουν Ποιμὴν Πιστὸς, μεταγλωττισμένος ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν παρὰ Μιχαὴλ Σουμμάκη. Ἑνετίησιν, ἀχνη. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ὁ μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν ποιητῶν περιώνυμος Γουαρίνης, (Guarini).

(57) — Θησαυρὸς τῆς Ἐγκυκλοπαιδικῆς βάσεως τετράγλωσσοι. Μετὰ καὶ τῶν ἐπιθέτων ἐκλογῆς, καὶ διττοῦ τῶν Λατινικῶν τε καὶ Ἰταλικῶν λέξεων πίνακος. Ἐκ διαφόρων παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων λεξικῶν συλλεχθεὶς παρὰ Γερασίμου Βλάχου, τοῦ Κρητὸς, Καθηγουμένου τῆς μονῆς τοῦ μεγάλου Γεωργίου Σκαλωτοῦ, Κήρυκος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ τῶν ἐπιστημῶν κατ' ἀμφοτέρας τὰς διαλέκτους διδασκάλου. Venetiis. MDCLVIII. Ex Typographia Ducali Pinelliana. εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ λεξικὸν τοῦτο ἀφιερῶθη εἰς τὸν Μέγαν Δοῦκα τῆς Τοσκάνης Φερδινάνδον τὸν Β'. ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ὅστις ἐφάνη ὁ πρῶτος λεξικογράφος μεταξὺ τῶν νεοελλήνων πεπαιδευμένων ἀνδρῶν. Μετὰ τὴν ἀφιερωτικὴν, γεγραμμένην Λατινιστί, ἐπονται διάφορα ἐπιγράμματα τοῦ ἰδίου Λεξικογράφου, ἐγκωμιάζοντος διάφορα μέλη τῆς Δουκικῆς οἰκογενείας, καὶ ἕτερα εἰς ἔπαινον τοῦ συγγραφέως Βλάχου ὑπὸ τῶν φίλων του, Ἄρσενίου ἱερομονάχου Καλοῦδη, τοῦ Κρητὸς, Στεφάνου Τζιγαρᾶ, Βαρβολομαίου Συροπούλου, τοῦ Κρητὸς, καὶ Γρηγορίου ἱερομονάχου Μελισσινοῦ, τοῦ Κρητὸς. Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶναι τὴν σήμερον σπανία. Μετετυπώθη δὲ μὲ προσθήκην λέξεων καὶ διόρθωσιν τῶν τῆς πρώτης ἐκδόσεως παροραμάτων παρὰ τῷ τυπογράφῳ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι κατὰ τὸ 1723 καὶ 1750 ἔτος. Ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ Προοιμίου τοῦ τυπογράφου Βόρτολι ἀναγινώσκειται ἐν ἐπιγράμματι Νικολάου Βουβουλιῦ Ἰατροσοφιστοῦ πρὸς ἔπαινον τοῦ Λεξικογράφου. Τέλος μετετυπώθη παρὰ τῷ τυπογράφῳ Νικολᾶῳ Γλυκεῖ, τὸ 1784 ἔτος.

(58) — Ἄρμονία ὀριστικῆ τῶν ὄντων, κατὰ τοὺς Ἑλλήνων σοφοὺς, συντεθεῖσα παρὰ Γερασίμου Βλάχου, τοῦ